

Galeria Estrany-de la Mota

<http://www.estranydelamota.com/>

Passatge Mercader 18
08008 Barcelona, Espanya
T +34 93 215 70 51

Natividad Bermejo + Ana Prada. "Imāgo" — "Bild"

Inauguració: Divendres, 23 de març de 2018, 19.00 h.

Exposició: 23.03.2018 – 04.05.2018. Dimarts a divendres de 11.00 a 19.00 h i dissabtes amb cita previa.

La Galeria Estrany-de la Mota té el plaer de presentar l'exposició "*Imago*" – "*Bild*", un diàleg entre els treballs de Natividad Bermejo i Ana Prada.

Les dues artistes formen part d'una generació nascuda als anys seixanta en la qual l'art va esdevenir una eina reflexiva que qüestionava la seva pròpia naturalesa i que va fer ús de les noves fonts de la cultura popular per desenvolupar projectes en què l'anàlisi de les imatges anava unit al qüestionament de la representació i els seus dispositius¹. No obstant això, els seus treballs s'aproximen des de perspectives contrastades al concepte de la imatge.

Les paraules que refereixen al terme "imatge" en bon nombre d'idiomes occidentals, com el francès, l'italià, l'anglès, el portuguès, l'espanyol o el català, procedeixen etimològicament de la paraula llatina *imago*, *-inis*, i refereixen directament a la idea de "representació". Molts investigadors ho han vinculat a l'arrel indoeuropea "aim-" que significa copiar, i que també està present en paraules com "emular" i "imitar", el que guarda correspondència amb la paraula imatge que, en certa manera és una emulació, una imitació de la cosa en si, però no la cosa en si mateixa. No obstant això, en altres llengües, com l'alemany, la trobem per referir-la el vocable "bild", el significat remet a la idea de "construcció" o "formació".²

El treball de Natividad Bermejo (Logronyo, Espanya, 1961), tot i que ha experimentat amb altres formats com l'escultura, la instal·lació o la fotografia, sobretot es centra en el dibuix, realitzant representacions bàsicament descriptives i realistes. El procés mimètic dels objectes representats adquireixen certa categoria de monumentalitat, a través de l'escrupolositat en el detall i l'interès per les textures. Una visió de la imatge com a còpia, que és el resultat d'un procés imitatiu o de reproducció el més exacte possible, molt propera a la paraula llatina "imago".

El treball d'Ana Prada (Zamora, Espanya, 1965) s'ha caracteritzat per un procés d'apropiacionisme del seu entorn més immediat, que descontextualitza i manipula, i tot i ser recognoscible, el transforma de tal manera que adquireix una nova identitat. La seva pràctica és molt propera a la idea de repetició modular del Minimalisme, encara que els objectes produïts en massa que utilitza estan deconstruïts fins al punt de ser imatges gairebé irreconeixibles. Una visió de la imatge com a resultat d'una construcció en la qual intervenen processos de percepció, selecció i resignificació del que ens envolta, com connota la paraula alemanya "bild".

L'exposició posa en relació les últimes produccions d'ambdues artistes per potenciar, mitjançant els contrastos dels seus respectius treballs, les característiques que els fan específics: un anar i venir entre la representació i la presentació de l'objecte.

En la sèrie de dibuixos *Banderas* [Banderes] (2010–2018) Natividad Bermejo desenvolupa un arxiu en procés de banderes països que pateixen (o han patit) un conflicte bèl·lic. Com és habitual en els seus dibuixos, les redueix al blanc i negre del grafit. En eliminar els seus colors aconsegueix que aquests

símbols perdin nivells de significació i es tornin borrosos i confusos. El conjunt construeix una al·legoria del nostre present i dels seus conflictes, des de les tensions frontereres i polítiques entre països i ideologies.

En la sèrie d'escultures *Elixir de la eterna juventud* [Elixir de l'eterna joventut] (2018) Prada recupera pots de crema facial que altera a força de retallades trobant el seu potencial com a component d'una nova forma escultòrica. Infon una disciplina formal a aquests envasos per a cosmètica que s'agrupen en grans quantitats units amb una cola que es fa visible i que recorda al contingut dels mateixos recipients.

En la sèrie de dibuixos *Variaciones. Niebla AP-68* [Variacions. Boira AP-68] (2018), Bermejo parteix d'una selecció d'imatges d'autopistes que ha obtingut de càmeres de trànsit, en què les escenes en la seva totalitat o, gran part, estan cobertes de boira. Aquests dibuixos fan un pas més enllà i en aquest procés de reproducció de la realitat, aquesta s'acaba tornant abstracta, però en incloure la procedència i data de les imatges a la part inferior, torna la imatge, de nou, al pla real. Per primera vegada barreja la impressió digital en els seus dibuixos, per reproduir el soroll de les pantalles quan no tenen senyal d'imatge. Amb aquests dibuixos l'artista remet al fet al·legòric i constructiu de la mateixa imatge.

En la sèrie d'escultures *Preferencia inexplicable* [Preferència inexplicable] (2017), Prada realitza *assemblages* amb ossos de peluix i gerros. Es tracta de juxtaposicions simples d'objectes domèstics, empesos temporalment, que li permet transformar-los en nous cossos. Selecciona els elements pels seus valors estètics que li permeten construir noves estructures visuals amb una important càrrega d'ironia.

En la sèrie de dibuixos *Piedras – Huesos – Meteoritos* [Pedres – Ossos – Meteorits] (2017–2018), Bermejo selecciona un seguit d'elements naturals, biològics o artístics que va trobant-se pel camí o que provenen de museus antropològics i/o arqueològics, com una destal bifaç o els amants d'Ain Sakhri. Elements atemporals de diferents cultures que expliquen la cosmogonia i l'essència del pensament humà. Els recupera com a símbols dels esforços d'aquests al llarg de la història per donar sentit al món.

En les escultures *site-specific Gases, líquidos y sólidos* [Gasos, líquids i sòlids] (2018) i *Curly Bit* [Ileument allisat] (2014), Prada continua la seva exploració amb objectes quotidians de producció industrial per formar dispositius escultòrics de paret. Organitza objectes comuns aplicant certs patrons que ofereixen al conjunt un nivell d'abstracció. Posa en evidència la versatilitat de qualsevol objecte quan aquest és susceptible d'adaptar-se a un nou entorn a partir de la seva descontextualització.

Processos d'anàlisi de les imatges en què les dues artistes comparteixen un interès pels dispositius de producció visual i per desnaturalitzar el consum d'aquestes.

¹ Manuel Borja-Villel, «La (in)utilidad del arte contemporáneo» a *Carta*, núm. 5, prim. – est. 2014, p. 1.

² Lourdes Roca, «La imagen como fuente» a *Razón y Palabra*, núm. 14 (Problemáticas de la imagen como información), feb. – març. 2004, s/p.

Amb la col·laboració de:

Agraïments: Galería Helga de Alvear, Madrid.

*Per a més informació i/o imatges contactar amb ferranElOtro (ferranelotro@estranydelamota.com).